

Eigen risico? Eigen probleem?

En opeens was hij er. De vraag of je als werkgever het beste per 1 januari 2007 gedifferentieerde WGA-premie zou kunnen gaan betalen of dat je beter de WGA-uitkeringen als eigenrisicodragers zelf kon gaan betalen (in welk geval dat risico in de praktijk bij een verzekeringsmaatschappij afgedekt zou worden).

Pas op 21 augustus 2006 werd definitief bekend hoe de regelgeving over de gedifferentieerde WGA-premie eruit zou gaan zien. En zelfs pas op 7 september 2006 werd bekend hoe hoog de gedifferentieerde WGA-premie in 2007 zou zijn. Maar op 1 oktober 2006 moest de werkgever die per 1 januari 2007 eigenrisicodragers wil worden, de aanvraag om toestemming daarvoor bij de belastingdienst hebben ingediend.

De beslissing uitstellen kan natuurlijk ook. Haastige spoed is zelden goed, zegt het spreekwoord, maar in dit geval was er toch reden om snel knopen door te hakken. Want wie eigenrisicodragers wordt, moet de WGA-uitkeringen van werknemers die al arbeidsongeschikt waren op het moment waarop het eigenrisicodragen ingaat, zelf betalen, terwijl verzekeringsmaatschappijen niet of maar zeer beperkt bereid zijn om het risico van betalingen van die uitkeringen ("brandende huizen") zelf te betalen. En aangezien WGA-uitkeringen alleen worden toegekend aan werknemers die op of na 1 januari 2004 arbeidsongeschikt zijn geworden, neemt met het verstrijken van de tijd de kans toe dat er op of na 1 januari 2004 een werknemer arbeidsongeschikt is geworden die mogelijk een WGA-uitkering zal krijgen die door de werkgever zelf moet worden betaald, maar niet kan worden verzekerd.

Niet alleen had de werkgever dus tussen 7 september 2006 (als hij toen al meteen volledig geïnformeerd was) en 1 oktober 2006 weinig tijd om een beslissing te nemen, maar ook was het zo dat het uitstellen van de beslissing risico's met zich meebracht. Nu is het wel zo dat er een trucje was om de beslissing nog wat uit te stellen. Door wel vóór 1 oktober 2006 een aanvraag voor eigenrisicodragen bij de belastingdienst in te dienen, maar niet de verplichte bijbehorende garantie mee te sturen, zou nog tot 3 november 2006 de beslissing kunnen worden genomen om te zorgen voor toezending van de garantie (in welk geval eigenrisicodragen een feit zou worden) of om dat juist niet te doen (in welk geval de belastingdienst de aanvraag als onvolledig zou afwijzen en de werkgever dus geen eigenrisicodragers zou worden). Maar deze beperkte uitstel-mogelijkheid is nooit officieel bekend gemaakt en werkgevers die niet vóór 1 oktober een aanvraag hebben ingediend, hebben er sowieso niets aan.

Te vrezen valt dus dat heel veel werkgevers in de korte tijd die hen ter beschikking stond geen goede afweging hebben

kunnen maken. Dat kan allerlei gevolgen hebben.

Op de eerste plaats kan het zo zijn dat werkgevers niet tijdig geïnformeerd waren en daarom niets gedaan hebben. Zij zijn dan geen eigenrisicodragers geworden en betalen per 1 januari 2007 gedifferentieerde WGA-premie aan het UWV. Die premie zal verhoogd zijn als er in het jaar 2005 een korter dan vijf jaar lopende WAO-uitkering aan een ex-werknemer is betaald. Want bij gebreke van voldoende instroom van WGA-uitkeringen tellen in de eerste vijf jaren ook korter dan vijf jaar lopende WAO-uitkeringen mee voor de berekening van de gedifferentieerde WGA-premie. Eigenrisicodragers betalen echter alleen de WGA-uitkeringen. Ook kan het zijn dat deze werkgevers de kans missen om zich te verzekeren voor een premie die zelfs lager is dan de minimum WGA-premie die een werkgever aan het UWV betaalt als er helemaal geen uitkeringen zijn die de gedifferentieerde WGA-premie verhogen. Voor deze werkgevers geldt dat zij pech hebben en dat zij per 1 juli 2007 een nieuwe kans krijgen om eigenrisicodragers te worden, mits zij vóór 1 april 2007 een aanvraag bij de belastingdienst indienen. En dan maar hopen dat er dan inmiddels geen werknemers arbeidsongeschikt zijn geworden die een overstap naar eigenrisicodragen eigenlijk onmogelijk maken!

Werkgevers kunnen echter ook last hebben van de korte tijd voor besluitvorming als zij besloten hebben eigenrisicodragers te worden, zonder alle consequenties te overzien. Het probleem van het inlooprisico (uitkeringen van werknemers die al arbeidsongeschikt zijn en die door de eigenrisicodragers onverzekerd zelf moeten worden betaald) is inmiddels wel bekend, sinds daar bij de WAO de werkgevers de nodige slachtoffers zijn gevallen. Maar nergens hoor of lees ik in de wervende teksten van verzekeraars dat een eigenrisicodragers ook wel eens een probleem kon krijgen als hij later zijn onderneming middels een activa/passiva-transactie wil verkopen en niemand zijn onderneming wil kopen omdat men dan de WGA-uitkering van een arbeidsongeschikte werknemer die in dienst was van de te kopen onderneming zelf moet gaan betalen, zonder dat dat risico door de nieuwe eigenaar van de onderneming verzekerd kan worden.

Eigenrisicodragen heeft naar mijn mening veel voordelen, maar werkgevers moeten zich ook wel van de eventuele nadelen bewust zijn. Maar daar moeten ze dan wel de tijd voor krijgen. En het hoort niet zo te zijn dat de regering hen voor een goede afweging van de voor- en nadelen zo weinig tijd krijgt dat het eigen risico later het eigen probleem wordt.

Mr. J.P.M. (Joop) van Zijl, advocaat te Tilburg.